

POYMA
PENTO

ΛΟΡΕΝ ΤΣΑΪΛΑΝΤ ΦΟΡΤ

ΝΙΩΣΕ ΤΟΝ ΦΟΒΟ

Απόδοση
Ελένη Βαχλιώτη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Για την **εξαδέρφη Φοίβη**
και την **εξαδέρφη Λούσυ**

**Η απουσία φόβου θεωρείται
συχνά το κλειδί για την ελευθερία.
Δεν έχει όμως κάποια χρησιμότητα
ο φόβος; Αυτό το βαθιά ριζωμένο,
αρχέγονο συναίσθημα δεν υπάρχει
μέσα μας για να μας κατευθύνει,
να μας βοηθά να αποφεύγουμε
τον κίνδυνο και να μας οδηγεί σε
κάποιο ασφαλέστερο μονοπάτι;**

**Πρέπει λοιπόν να θέσουμε την
εξής ερώτηση: Είναι άραγε πάντα
θετική η απουσία φόβου;**

Γιατί φοβόμαστε τον φόβο;

*ΔΡ. ΤΖΟΖΕΦΙΝ ΧΑΝΥΜΠΟΟΥΝ, ιδρύτρια του
Ινστιτούτου Χάιμλικ για τα Καλά Συναισθήματα, από τη
διατριβή της με θέμα Το συναίσθημα που έχει αξία.*

Πτώση

ΚΑΠΟΙΑ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ, μια γυναίκα σήκωσε τα μάτια και είδε ένα πεντάχρονο κοριτσάκι να προσπαθεί να βγει από ένα μικρούτσικο παράθυρο του δέκατου πέμπτου ορόφου. Απ' όσο μπορούσε να καταλάβει η γυναίκα, το παιδάκι προσπαθούσε να πιάσει ένα κίτρινο μπαλόνι που είχε σκαλώσει στο μεταλλικό πλατύσκαλο της εξόδου κινδύνου του κτιρίου. Το κοριτσάκι δεν έμοιαζε να αντιλαμβάνεται τον θανάσιμο κίνδυνο που παραφύλαγε, το χάος που έχασκε κάτω απ' τα πόδια του. Σερνόταν στα τέσσερα χωρίς ίχνος φόβου και σταμάτησε μόνο όταν ανακάλυψε μια τρύπα στα σκουριασμένα σίδερα. Τότε πέρασε το χέρι του μέσα απ' την τρύπα, σαν να προσπαθούσε να σιγουρευτεί πως το κενό ήταν αληθινό κι όχι στη φαντασία της.

Η γυναίκα που κοίταζε από το πεζοδρόμιο κράτησε την ανάσα της.

Το κοριτσάκι τέντωσε το χέρι μέσα στο κενό, αλλά δεν μπορούσε να φτάσει τη μακριά ροζ κορδέλα του μπαλονιού που είχε

σκαλώσει. Κι εκείνη τη στιγμή, το μπαλόνι έστριψε κι αποκάλυψε με μια κοροϊδευτική κίνηση το χαμόγελο που ήταν ζωγραφισμένο στην άλλη του πλευρά. Η μικρή, που βρισκόταν σ' αυτό το κτίριο καλεσμένη στο πάρτι γενεθλίων της ξαδέρφης της, αναρωτήθηκε μήπως το μπαλόνι είχε έρθει από κάποιο άλλο πάρτι. Γιατί *αυτό* εδώ το μπαλόνι ήταν διαφορετικό από τα άλλα: Από την κορδέλα του κρεμόταν μια μπεζ ετικέτα σαν εκείνες τις παλιομοδίτικες που συνόδευαν τις βαλίτσες των γιαγιάδων. Άρχισε λοιπόν να αναρωτιέται μήπως η ετικέτα τής έφερνε κάποιο μήνυμα από ένα πολύ μακρινό μέρος.

Τι προσπαθούσε να της πει άραγε;

Και τότε, ξαφνικά, η μικρή σηκώθηκε όρθια, πάτησε με αυτοπεποίθηση στο μεταλλικό δοκάρι που κάποτε στήριζε το σκαλοπάτι της εξόδου κινδύνου κι άπλωσε πάλι το χέρι. Τώρα τα δάχτυλά της σχεδόν άγγιζαν το μπαλόνι. Δεν το έφτανε όμως. Για ένα ολόκληρο λεπτό η μικρή στάθηκε εντελώς ακίνητη. Έπειτα, με αργές κινήσεις, άφησε το προστατευτικό κάγκελο, άπλωσε τα χέρια της σαν ακροβάτης σε τεντωμένο σκοινί και συνέχισε την προσπάθεια να φτάσει το μπαλόνι περπατώντας αργά, βήμα βήμα, πάνω στο στενό μεταλλικό δοκάρι που προεξείχε από το κτίριο.

Η γυναίκα που την παρακολουθούσε έβγαλε μια πνιχτή κραυγή. Δεν ήξερε αν έπρεπε να φωνάζει: μπορεί να τρόμαζε τη μικρή και να την έκανε να χάσει την ισορροπία της και να πέσει. Δεν μπορούσε ούτε να τρέξει και να ζητήσει βοήθεια ούτε να προειδοποιήσει το κοριτσάκι. Έμεινε λοιπόν καρφωμένη στη θέση της και περίμενε την εξέλιξη της τραγωδίας.

Το κοριτσάκι, ανύποπτο για το δίλημμα που αντιμετώπιζε η

γυναίκα, ενδιαφερόταν μόνο για το καρτάκι που κρεμόταν απ' την κορδέλα του μπαλονιού. *Τι να έγραφε άραγε;*

Έκανε να το πιάσει, αλλά ξαφνικά το πόδι της γλίστρησε. Έχασε την ισορροπία της και με το κίτρινο μπαλόνι στο χέρι άρχισε να πέφτει προς το έδαφος.

Η γυναίκα στο πεζοδρόμιο σκέπασε τα μάτια με τα χέρια της κι έβγαλε μια κραυγή. Ένας άντρας που έκανε βόλτα τον σκύλο του λίγο πιο πέρα πάγωσε απ' τον τρόμο.

Καθώς έπεφτε, η μικρή σκεφτόταν τον Ειδικό Πράκτορα για Επικίνδυνες Αποστολές και την απίθανη κάπα του που αψηφούσε τη βαρύτητα και τον προσγείωνε κάθε φορά με ασφάλεια στο έδαφος. Σκεφτόταν, επίσης, τι είχε φάει για πρωινό: ένα μπουλ δημητριακά και δύο ποτήρια γάλα με γεύση μπανάνας. Άραγε θα έκανε αυτό κάποια διαφορά ανάμεσα στο να πέσει μαλακά σαν φύλλο δέντρου ή βαριά σαν πέτρα; Σκεφτόταν ακόμα και τι θόρυβο θα έκανε πέφτοντας στο πεζοδρόμιο. Θα ακουγόταν άραγε ένα *μπόινγκ* όπως όταν πέφτει ο σκύλος στα Μίκι Μάους ή θα προσγειωνόταν με τα πόδια, σαν γάτα;

Κι εκεί που ήταν έτοιμη να σκάσει σαν καρπούζι στην άσφαλτο, έγινε ξαφνικά κάτι απίστευτο. Πέρασε από κάτω το φορτηγό της εταιρείας πουπουλένιων στρωμάτων του Τουίνφορντ και το κοριτσάκι έπεσε μαλακά, μ' ένα *πλαφ...*, στα πούπουλα. Φυσικά, όλα αυτά έγιναν μέσα σε 3,2 δευτερόλεπτα, αλλά εκείνη ένιωσε σαν ηρωίδα σε σκηνή καρτούν.

Δυο τρία τετράγωνα πιο πέρα, όταν το φορτηγό σταμάτησε στο φανάρι, η μικρή κατέβηκε χωρίς να την πάρουν είδηση και γύρισε στο πάρτι, με το μπαλόνι στο χέρι.

Όταν έφτασε στη γωνία του δρόμου, σταμάτησε για να εξετάσει την ετικέτα. Απογοητεύτηκε όμως, γιατί δεν υπήρχε μήνυμα: μόνο μια ζωγραφιά με δυο σφιχτόκλειστα μάτια. Παρ' όλα αυτά, η μικρή την έλυσε απ' την κορδέλα του μπαλονιού και την έχωσε στην τσέπη. Δεν μπορούσε να την πετάξει: Είχε μπει σε τρελούς μπελάδες γι' αυτή την ετικέτα, κι άλλωστε μπορεί κάποια στιγμή να της φαινόταν χρήσιμη.

Άφησε απ' το χέρι το κίτρινο μπαλόνι με το χαμόγελο, κι εκείνο υψώθηκε στον ουρανό. Σηκώθηκε τόσο ψηλά, που τελικά έγινε αόρατο.

Η γυναίκα που την παρακολουθούσε απ' το πεζοδρόμιο έψαξε παντού να τη βρει, αλλά δεν υπήρχε πουθενά το παραμικρό ίχνος απ' το κοριτσάκι που είχε πέσει απ' τον ουρανό.

Ένα κανονικό παιδί

ΟΤΑΝ Η ΡΟΥΜΠΥ ΡΕΝΤΦΟΡΤ ΗΤΑΝ ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΩΝ, πήρε μέρος σε ένα πείραμα. Μαζί με άλλα τριάντα τρία άτομα, παρακολούθησε ένα βίντεο που έδειχνε έξι ανθρώπους –τρεις με λευκά μπλουζάκια και τρεις με μαύρα– να πετάνε μπάλες του μπάσκετ ο ένας στον άλλον. Όσοι συμμετείχαν στο πείραμα έπρεπε να μετρήσουν πόσες φορές πέταξαν την μπάλα οι παίκτες με τα λευκά μπλουζάκια.

Η Ρούμπυ μέτρησε δεκαέξι πάσες.

Αυτή ήταν η σωστή απάντηση.

Πρόσεξε επίσης έναν γορίλα.

Για να είμαστε ακριβείς, πρόσεξε τον τύπο που ήταν ντυμένος γορίλας και διέσχισε το γήπεδο, σταμάτησε, χτύπησε το στήθος του –όπως κάνουν όλοι οι αξιοπρεπείς γορίλες– κι έπειτα βγήκε αργά απ' το οπτικό πεδίο των θεατών.

Αυτό το πρόσεξαν δεκαπέντε ακόμα άτομα.

Αλλά η Ρούμπυ παρατήρησε *επίσης* πως ένας από τους τρεις

παίκτης με τα μαύρα εγκατέλειψε το παιχνίδι μόλις εμφανίστηκε ο γορίλας.

Αυτό, τώρα, το παρατήρησαν *πέντε* ακόμα άτομα.

Η Ρούμπυ πρόσεξε πως η κουρτίνα στο βάθος του γηπέδου άλλαξε χρώμα κι από κόκκινη έγινε πορτοκαλί.

Αυτό δεν το πρόσεξε *κανένας* άλλος.

Οι ψυχολόγοι που είχαν σχεδιάσει το πείραμα αποφάνθηκαν πως η Ρούμπυ ήταν ένα εξαιρετικά συγκεντρωμένο άτομο, το οποίο είχε, επιπλέον, τη σπάνια ικανότητα να παρατηρεί τα πάντα συγχρόνως.

Εκτός από όσα είχε προσέξει η Ρούμπυ στο βίντεο, είχε παρατηρήσει *επίσης* πως μία από τις γυναίκες που έπαιρναν μέρος στο πείραμα (εκείνη με την κρεατοελιά στο αριστερό μάγουλο) είχε κολλήσει την τσίχλα της (μάρκας Φρούτυ Τσίους) κάτω απ' το πλαϊνό κάθισμα, ένας τύπος (που είχε αλλεργικό συνάχι) έριξε κάτω το ποτήρι του με το νερό, μια άλλη γυναίκα (αυτή που είχε τοιρότο στο τέταρτο δάχτυλό της) έστριβε νευρικά το σκουλαρίκι της (και φορούσε καλτσάκια σε δύο διαφορετικούς τόνους του πράσινου).

Εννοείται πως καμιά από αυτές τις παρατηρήσεις δεν είχε σχέση με το πείραμα.

Μετά από αρκετά χρόνια...

Κεφάλαιο 1

Ένα ποτήρι γάλα

Η ΡΟΥΜΠΥ ΡΕΝΤΦΟΡΤ ΚΟΙΤΑΞΕ ΧΑΜΗΛΑ.

Στεκόταν τόσο ψηλά, ώστε έβλεπε τα αυτοκίνητα να κινούνται αργά σαν μυρμήγκια στον δρόμο. Ένιωθε ένα ζεστό ρεύμα αέρα στο πρόσωπό της και άκουγε συγκεχυμένους ήχους από κόρνες και σειρήνες. Ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες εκείνο το καλοκαίρι – υπερβολικά ζεστή για να νιώσεις άνετα. Κι είχε το είδος της ζέστης που προκαλεί εκνευρισμό και μια γενική δυσφορία.

Η Ρούμπυ κοίταζε όλη την όμορφη εικόνα που παρουσίαζε η πόλη του Τουίνφορντ: Οι λεπτομέρειες είχαν χαθεί από αυτό το ύψος, έβλεπε μόνο το πλέγμα που σχημάτιζαν οι δρόμοι και τα οικοδομικά τετράγωνα· το διέκοπταν μόνο οι τεράστιοι ουρανοξύστες. Εκεί που τελείωνε η πόλη, άρχιζε η απεραντοσύνη: στην ανατολή η έρημος, στη δύση ο ωκεανός, στον βορρά τα ψηλά βουνά που έφραζαν το τοπίο.

Από εκεί ψηλά όπου στεκόταν φαινόταν το γιγάντιο μάτι που ανοιγόκλεινε, το σύμβολο της οφθαλμολογικής κλινικής του Του-

ίνφορντ, καθώς και το ολόγκαν από κάτω: «Το παράθυρο της ψυχής σας».

Το σήμα της κλινικής βρισκόταν εκεί από το 1937 και ήταν ένα είδος ορόσημου, ένα απ' τα αξιοθέατα της πόλης. Ερχόταν κόσμος από διάφορα μέρη για να φωτογραφηθεί κάτω απ' το μάτι που ανοιγόκλεινε.

Εκεί που καθόταν η Ρούμπυ, στο περβάζι του Σάντουιτς, συλλογιζόταν τα πρόσφατα γεγονότα. Σκεφτόταν πώς είχε φτάσει στο χείλος του θανάτου τους δυο τελευταίους μήνες – με πολλούς διαφορετικούς τρόπους: Είχε κινδυνέψει να πεθάνει στα δόντια ενός λύκου, να τη σκοτώσει σφαίρα, να πεθάνει εκτεθειμένη στα στοιχεία της άγριας φύσης, να πέσει από γκρεμό, να γίνει παρανάλωμα της φωτιάς. Από τη μια μεριά, δεν ήταν ευχάριστες αυτές οι αναμνήσεις, αλλά, από την άλλη, δεν ήταν πραγματικά άσχημες. Γιατί είχε καταφέρει να επιβιώσει. Είχε καταφέρει να γλιτώσει από όλους αυτούς τους κινδύνους και τώρα καθόταν με την ησυχία της και κοίταζε τον κόσμο από μακριά. Η Ρούμπυ δεν είχε την τάση να κολλάει στα άσχημα γεγονότα του παρελθόντος, αλλά ο Θάνατος της είχε χτυπήσει την πόρτα τόσες φορές, που ανακάλυψε ξαφνικά πως η σκέψη του και μόνο τής προκαλούσε ένα αίσθημα γοητείας.

Τώρα, λοιπόν, καθόταν στο εξωτερικό περβάζι του παραθύρου κάποιου ουρανοξύστη και ήξερε από τις ειδήσεις πως ερχόταν θύελλα. Κάποιοι θα το θεωρούσαν επικίνδυνο αυτό που έκανε. Εκείνη, όμως, όχι. Ήταν, αντίθετα, απογοητευμένη που αυτή τη στιγμή δε φυσούσαν δυνατοί άνεμοι, δεν επικρατούσαν δυσμενείς καιρικές συνθήκες, δεν υπήρχε ούτε καν ένα περιστέρι για

να την τοιμήσει με το ράμφος του. Θεωρούσε πως το σημείο που καθόταν, στο περβάζι του κυρίου Μπάρναμπυ Χ. Κλίθορπς, δεν ήταν πιο επικίνδυνο από κάποιο παγκάκι στην πλατεία του Τουίνφορντ. Η αλήθεια, βέβαια, ήταν διαφορετική. Γιατί υπήρχε πάντα η πιθανότητα να τελείωνε νωρίς η συνάντηση του κυρίου Κλίθορπς με τον πατέρα της και να της τα έψελναν στερεοφωνικά που καθόταν έξω από ένα παράθυρο του εβδομηκοστού δευτέρου ορόφου παίζοντας ζάρια με τον νόμο της βαρύτητας. Αλλά αυτό, βέβαια, δεν ήταν τίποτα για τη Ρούμπυ, που, σαν πράκτορας του Φάσματος τους τελευταίους πέντε μήνες, ήταν συνηθισμένη σε συγκλονιστικές εμπειρίες.

Η Ρούμπυ βρισκόταν στο κτίριο Σάντουιτς –ή, μάλλον, έξω από αυτό το κτίριο– επειδή ο πατέρας της είχε επιμείνει να την παίρνει μαζί του στη δουλειά του.

«Μέχρι να βγάλεις αυτόν τον γύψο απ' το χέρι σου, χρυσό μου, δεν πρόκειται να σ' αφήσω απ' τα μάτια μου».

Μετά από το τελευταίο της ατύχημα, ο πατέρας της είχε γίνει υπερπροστατευτικός και την εμπιστευόταν μόνο στην εξίσου αγχωμένη σύζυγό του, τη Σαμπίνα, ή την οικονόμο τους, την κυρία Ντίγκμπυ. Η Ρούμπυ είχε σπάσει το χέρι της, είχε τραυματιστεί στο πόδι και είχαν καεί τα μαλλιά της. Με δυο λόγια, το μοναχοπαιδί του είχε κοντέψει να γίνει στάχτη!

Οι δασικές πυρκαγιές είναι τελείως απρόβλεπτες, κι άλλωστε τι λόγο είχε η Ρούμπυ να βρίσκεται στο βουνό Γουλφ Πο; Αυτή την ερώτηση την είχε θέσει ο Μπραντ Ρέντφορντ τόσο στον εαυτό του όσο και σ' οποιονδήποτε είχε διασχίσει το κατώφλι του σπιτιού του τις μέρες που ακολούθησαν το ατύχημα.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο Μπραντ βρισκόταν τώρα σε κατάσταση πανικού. Ξυπνούσε στις τέσσερις το πρωί και συλλογιζόταν πόσο φρικτή θα ήταν η ζωή του χωρίς την κόρη του. Αυτή η σκέψη τον τρέλαινε. Μετέδωσε τον φόβο του και στη γυναίκα του, που κόλλησε κι εκείνη την ίδια αρρώστια, και τώρα, για πρώτη φορά μέσα στα δεκατρία χρόνια της ζωής της, η Ρούμπυ απέκτησε δύο γονείς που ήθελαν να ξέρουν πού ακριβώς βρισκόταν και τι ακριβώς έκανε κάθε στιγμή της ημέρας και της νύχτας. Της Ρούμπυ τής είχε «στρίψει», όπως δήλωσε χωρίς περιστροφές.

«Άσ' τους να ανησυχούν» τη συμβούλεψε η κυρία Ντίγκμπυ, η σοφή ηλικιωμένη οικονόμος που ήταν με την οικογένεια της κυρίας Ρέντφορντ από τότε που η μαμά της Ρούμπυ ήταν μικρή. «Δεν είχαν ποτέ αρκετό νιονιό για ν' ανησυχήσουν μέχρι τώρα, και θα τους κάνει καλό να χρησιμοποιήσουν και λίγο τη φαντασία τους».

«Γιατί;» ρώτησε η Ρούμπυ. «Σε τι χρησιμεύει να γίνονται ράκη απ' τον τρόπο; Πώς είναι δυνατόν να τους κάνει καλό;»

«Είναι υπερβολικά εύπιστοι» απάντησε η κυρία Ντίγκμπυ. «Δε βλέπουν το κακό όπως εγώ». Η κυρία Ντίγκμπυ ήταν φανατική οπαδός της άποψης πως πρέπει να βλέπεις το κακό: Αν βλέπεις όλα τα ανάποδα, δεν κινδυνεύεις να απογοητευτείς. Κατά την άποψή της, αυτή η αρνητική στάση την είχε βοηθήσει πολύ στη ζωή της.

Προς το παρόν, λοιπόν, η Ρούμπυ έκανε αυτό που ήθελαν οι γονείς της. Κέρδιζε χρόνο και περίμενε με ανυπομονησία τη στιγμή που θα έβγαζε τον γύψο και θα την άφηναν επιτέλους ήσυχη.

Ο πατέρας της Ρούμπυ ήταν διαφημιστής, με πεδίο δράσης τις

δημόσιες σχέσεις, δηλαδή χειραψίες, «τι κάνετε; ευχαριστώ, εσείς;» και τα σχετικά. Οι φιλικές σχέσεις με τους μεγάλους πελάτες ήταν σημαντική υπόθεση και ο Μπραντ Ρέντφορντ τα κατάφερνε περίφημα σ' αυτόν τον τομέα. Για παράδειγμα, ο Μπραντ έψαχνε την κατάλληλη γραβάτα για έναν πελάτη του, συγκεκριμένα για τον Μπάρναμπυ Κλίθορπς, έναν συντηρητικό αλλά ευχάριστο τύπο. Ο Μπραντ τού είχε διαλέξει μια γραβάτα που έφερνε λίγο σε καρό τραπεζομάντιλο –κόκκινο και άσπρο– με ροζ σχεδιάκια από πάνω, σαν να έχεις απλώσει φαγητά για πικνικ. Η τέλεια επιλογή, σκεφτόταν ο Μπραντ κι έκλεινε το μάτι στον εαυτό του καθώς κοιταζόταν στον καθρέφτη.

Εκείνο το πρωί, μόλις κατέβηκε για πρωινό ο Μπραντ, πήρε το μάτι του την κόρη του να τεμπελιάζει στο τραπέζι του αίθριου μ' ένα ποτήρι γάλα με γεύση μπανάνας στο ένα χέρι, ένα κόμικ με ζόμπι στο άλλο κι ένα μπλουζάκι που έγραφε **τι κοιτάς, βλαμμένο;**

Αναστέναζε. Δεν είχε και πολλές πιθανότητες να ακολουθήσει η Ρούμπυ τα βήματά του και να κάνει καριέρα στις δημόσιες σχέσεις.

«Να προσέχεις, Ρούμπυ» την προειδοποίησε η μητέρα της. «Κυκλοφορούν διάφοροι κακοί τύποι στην πόλη».

«Το ξέρεις, βέβαια, πως θα πάω με τον μπαμπά στο γραφείο του πελάτη του, έτσι;» είπε η Ρούμπυ ρουφώντας ό,τι είχε απομείνει απ' το γάλα με γεύση μπανάνας.

«Αυτό τα λέει όλα» παρατήρησε μέσα απ' τα δόντια της η κυρία Ντίγκμπυ, που είχε την άποψη πως ο χώρος της διαφήμισης ήταν γεμάτος κακούς τύπους.

Ο Μπραντ φίλησε τη γυναίκα του στο μάγουλο. «Θα την προσέχω εγώ, αγάπη μου, μη φοβάσαι. Τι κακό μπορεί να της συμβεί στο γραφείο του Μπάρναμπυ Κλίθορπς;»

Η Σαμπίνα σφιχταγκάλιασε και φίλησε την κόρη της σαν να την αποχαιρετούσε τουλάχιστον για έναν μήνα.

«Μαμά, κούλαρε λιγάκι, εντάξει;» είπε η Ρούμπυ προσπαθώντας να ελευθερωθεί απ' την αγκαλιά της μαμάς της και να μπει στο πολυτελές αυτοκίνητό τους όπου τους περίμενε ο σοφέρ.

Έφτασαν στην 3η Λεωφόρο και πήραν το ασανσέρ για τον εβδομηκοστό δεύτερο όροφο. Τους υποδέχτηκε ο ίδιος ο κύριος Κλίθορπς –«χαίρομαι που σε γνωρίζω, μικρή μου»–, ο οποίος της χτύπησε φιλικά το καλό της χέρι με τόση δύναμη, που κόντεψε να πάθει εξάρθρωση. «Βλέπω πως γύρισες απ' τη μάχη, αλλά, απ' ό,τι μου είπε ο πατέρας σου, πολέμησες πολύ γενναία για κοριτσάκι».

Η Ρούμπυ χαμογέλασε σαν πεντάχρονο, για να αποδείξει στον κύριο Κλίθορπς πως είχε καταλάβει σωστά την ηλικία της. «Τι θα πει η μικρή μας επισκέπτρια;» ρώτησε απευθυνόμενος στη βοηθό του, που έφυγε για να φέρει κάτι κατάλληλο για το πεντάχρονο – μάλλον ένα ποτήρι γάλα, υποψιάστηκε η Ρούμπυ.

Και είχε δίκιο. Έφτασε το γάλα και η Ρούμπυ κοίταξε το ταβάνι με απόγνωση. Δεν της άρεσε το γάλα, εκτός κι αν είχε γεύση φράουλας, σοκολάτας ή, ακόμα καλύτερα, μπανάνας.

Μόλις έμεινε μόνη της, η Ρούμπυ έψαξε να βρει το κατάλληλο σημείο για να ξεφορτωθεί το γάλα. Δεν υπήρχαν φυτά στην αίθουσα υποδοχής και δε θα ήταν δείγμα καλών τρόπων να το χύσει σ' ένα από τα γυάλινα βάζα. Σάρωσε λοιπόν με το βλέμμα τον χώρο

και πρόσεξε πως μπορούσε να ανοίξει το πάνω μέρος κάποιου παραθύρου. Σκαρφάλωσε λοιπόν σ' ένα σκαμνί, τέντωσε το χέρι και τράβηξε τον σύρτη. Έσπρωξε το τζάμι κι αμέσως μπήκε ένα ρεύμα αέρα στο δωμάτιο. Τότε σκέφτηκε πόσο ωραία θα ήταν να καθόταν έξω και να ανέπνεε αυτό το καθαρό αεράκι...

Κι έτσι λοιπόν, η Ρούμπυ βρέθηκε να κάθεται στο περβάζι ενός πολύ ψηλού κτιρίου, εκατόν ογδόντα μέτρα πάνω απ' τον δρόμο, και να σκέφτεται κουνώντας τα δάχτυλα των ποδιών της. Ένιωθε πραγματικά ήρεμη εκεί, στην άκρη του πουθενά. Η Ρούμπυ Ρέντφορντ δεν είχε ακροφοβία. Δεν πάθαινε ποτέ ίλιγγο, δεν είχε νιώσει ποτέ εκείνη την παράξενη επιθυμία να αφεθεί και να πέσει στο κενό. Δεν είχε κατευθύνει ποτέ ο φόβος τις πράξεις της. Αλλά, τώρα πια, ο φόβος δεν έπαιζε τον παραμικρό ρόλο στη ζωή της. Η Ρούμπυ έμοιαζε να έχει χάσει κάθε αίσθηση φόβου.

Η Ρούμπυ πήρε το ποτήρι και πέταξε το γάλα στο κενό. Το είδε να διαλύεται σε μικροσκοπικές σταγόνες που χάθηκαν στον αέρα. Ακούμπησε προσεκτικά το ποτήρι στο περβάζι κι αποφάσισε πως δε θα ήταν άσχημα να κάνει μια βόλτα γύρω απ' το κτίριο – περπατώντας, βέβαια, πάνω στο περβάζι. Και θα έβλεπε σίγουρα από κάποιο παράθυρο τον μπαμπά της να χαριτολογεί με τον πελάτη του.

Το περβάζι ήταν σχετικά φαρδύ κι ήταν εύκολο να φτάσει μέχρι το παράθυρο της δυτικής γωνίας και να κρυφοκοιτάξει το γραφείο του κυρίου Κλίθορπς. Προφανώς εκείνη τη στιγμή γινόταν κάποια προβολή σλάνιτς, γιατί τα στόρια ήταν κατεβασμένα και η Ρούμπυ μπορούσε να παρατηρήσει τι γινόταν κοιτάζοντας

ανάμεσα από τα κενά. Κάποιοι υπάλληλοι του κυρίου Κλίθορπς είχαν μαζευτεί ολόγυρα και κοίταζαν τα σχέδια που είχε ετοιμάσει το Δημιουργικό Τμήμα της εταιρείας του πατέρα της. Στην οθόνη προβαλλόταν το ολόγκαν που η διαφημιστική εταιρεία επεξεργαζόταν για ολόκληρες εβδομάδες: «Πρέπει να το νιώσεις για να το πιστέψεις!».

Η Ρούμπυ είδε στο πρόσωπο του κυρίου Μπάρναμπυ Κλίθορπς πως δεν ήταν καθόλου ικανοποιημένος. Βρήκε μια πιο κατάλληλη θέση στο περβάζι για να μπορέσει να δει και την έκφραση του πατέρα της. Έμοιαζε, όπως πάντα, εξαιρετικά ψύχραιμος – καθόλου ταραγμένος. Η Ρούμπυ όμως ήξερε πως θα ένιωθε πίεση, γιατί κατευθυνόταν προς το παράθυρο, κι όταν ο πατέρας της είχε άγχος, συνήθιζε ν' αποζητά λίγο καθαρό αέρα. Η πίεση του προκαλούσε κλειστοφοβία – η υπερβολική ένταση σ' έναν χώρο τού έφερνε δύσπνοια.

Η Ρούμπυ ζάρωσε προσπαθώντας να εξαφανιστεί. Όχι πως θα μπορούσε ο Μπραντ να τη δει από τα απειροελάχιστα κενά ανάμεσα στα στόρια – αλλά δεν ήθελε να το ρισκάρει.

Το άνοιγμα του παραθύρου στον εβδομηκοστό δεύτερο όροφο μπορεί να βοηθούσε τον Μπραντ να ηρεμήσει, αλλά για την κόρη του είχε ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα. Το πρόβλημα ήταν πως η Ρούμπυ δεν είχε προβλέψει πώς άνοιγε εκείνο το τεράστιο παράθυρο. Περίμενε πως θ' άνοιγε προς τα μέσα, ενώ ήταν απ' αυτά που ανοίγουν προς τα έξω. Ο πατέρας το άνοιξε απότομα κι η Ρούμπυ εκτινάχτηκε στο κενό. Προσγειώθηκε, ή, μάλλον, βρέθηκε κρεμασμένη από την πλατφόρμα που χρησιμοποιούν στους ουρανοξύστες για να καθαρίζουν τα ατέλειωτα τετραγωνικά των

τζαμιών μετακινώντας την σ' όλο το ύψος και το πλάτος τους. Ευτυχώς, δεν υπήρχε κανένας καθαριστής στην πλατφόρμα αυτή τη στιγμή, αλλά *δυστυχώς* αυτό σήμαινε πως δεν μπορούσε να πάρει από πουθενά βοήθεια για ν' ανέβει.

Τώρα, κρεμασμένη 180 μέτρα πάνω από τον κεντρικό δρόμο, με τ' αυτοκίνητα να τσουλάνε αργά και να κορνάρουν, καταλάβαινε την τραγική ειρωνεία: ο πατέρας της, προσπαθώντας να την προστατεύσει, κόντεψε κυριολεκτικά να την αφανίσει!

Η Ρούμπυ, όμως, εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή πάσχιζε να δει την αστεία πλευρά της ιστορίας.

Κεφάλαιο 2

Κουβεντούλα

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΗ ΑΚΟΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΚΡΟΔΑΧΤΥΛΑ ΤΗΣ, η Ρούμπυ κοίταζε κάτω τον χάρτη των δρόμων. Μπορούσε να δει την περρίφημη Άλικη Παγόδα, τον παλιό κινηματογράφο της πόλης. Μπροστά του έβλεπε τον Γιαπωνέζικο Κήπο, τα φανάρια στολισμένα με σημαιούλες και φωτάκια για το φετινό Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Τουίνφορντ, με θέμα: *Ραντεβού με τον τρόπο*.

Φέτος το φεστιβάλ ήταν αφιερωμένο στις αισθηματικές ταινίες τρόμου, που λάτρευαν η Ρούμπυ και η κυρία Ντίγκμπυ. Την κατάσταση στην οποία βρισκόταν τώρα η Ρούμπυ την είχαν δει σίγουρα σε πολλές τέτοιες ταινίες.

Μόνο που στην περίπτωση της Ρούμπυ δεν υπήρχε κασκαντέρ, ούτε δίκτυ ασφαλείας, κι έπρεπε να δράσει άμεσα πριν κάποιος σημάνει συναγερμό. Κατάφερε να σκαρφαλώσει στην πλατφόρμα και πάτησε τα σωστά κουμπιά για να επιστρέψει στο παράθυρο απ' όπου το είχε σκάσει. Ήξερε ποιο ήταν γιατί είχε αφήσει ένα άδειο ποτήρι γάλα στο περβάζι.

Τη στιγμή που σκαρφάλωνε για να φτάσει στο παράθυρο, άκουσε μια φωνή.

«Τι θα γίνει, πιτσιρικά, θα μπεις μέσα;»

Η Ρούμπυ σήκωσε τα μάτια και είδε έναν ψηλό, περιποιημένο άντρα μ' ένα καλοραμμένο κοστούμι να στέκεται πίσω από το παράθυρο. Έμοιαζε κάπως αγχωμένος.

«Μήπως σε αγχώνει;» ρώτησε η Ρούμπυ.

«Το μοναδικό άτομο που με αγχώνει είναι αυτή που κόβει κλήσεις στην 3η Λεωφόρο όπου έχω διπλοπαρκάρι».

«Αμάν, Χιτς, γιατί δε βρίσκεις ένα κανονικό μέρος να παρκάρεις όπως όλος ο κόσμος;»

«Νομίζεις πως είναι εύκολο να παρκάρεις σ' αυτή την πόλη;» απάντησε ο Χιτς.

Η Ρούμπυ αναστέναξε, έστριψε το σώμα της και, περνώντας πάλι μέσα από το παράθυρο, έπεσε στο δωμάτιο. Προσγειώθηκε στο μακρύ ντιζαϊνάτο τραπεζάκι, το πιο σημαντικό στοιχείο αυτής της υπέρκομψης αίθουσας υποδοχής. Διάφορα στιλό γλίστρησαν στην επιφάνειά του κι ένα μπολ γεμάτο βόλους αναποδογύρισε σκορπώντας προς όλες τις κατευθύνσεις το περιεχόμενό του, που εξαφανίστηκε τελικά κάτω από τα έπιπλα.

Ο Χιτς κοίταξε το ταβάνι με απόγνωση. «Ωραία τα κατάφερες, πιτσιρικά».

«Καλά, καλά» είπε η Ρούμπυ μαζεύοντας και κλώνοντας τα στιλό με μανία στη μολυβοθήκη. «Κανένα πρόβλημα! Μην το παρακάνεις, φιλάρα».

ΧΙΤΣ: *«Το πρόβλημά σου είναι ο κύριος Μπάρναμπυ Χ. Κλίθορπς. Είναι πολύ ιδιότροπος».*

ΡΟΥΜΠΥ: «Και τι θα μου κάνει; Θα με κρεμάσει ανάποδα έξω απ' το παράθυρο;»

ΧΙΤΣ: «Πολύ πιθανό».

ΡΟΥΜΠΥ: «Πόπο, σίγουρα τα θέλει πολύ τακτικά τα μολύβια του αυτός ο τύπος!»

ΧΙΤΣ: «Καλά το κατάλαβες, Ρέντφορντ».

ΡΟΥΜΠΥ: «Και τι κάνεις λοιπόν εδώ; Γύρισες από τις καλοκαιρινές σου διακοπές;»

ΧΙΤΣ: «Κάτι τέτοιο».

ΡΟΥΜΠΥ: «Και πού ήσουνα λοιπόν;»

ΧΙΤΣ: «Είναι απόρρητο».

ΡΟΥΜΠΥ: «Είναι απόρρητες οι διακοπές σου;»

ΧΙΤΣ: «Δεν ήμουν διακοπές».

ΡΟΥΜΠΥ: «Μα μόλις μου είπες πως ήσουνα».

ΧΙΤΣ: «Δεν το είπα εγώ, εσύ το είπες».

ΡΟΥΜΠΥ: «Πολύ είχα πεθυμήσει μια κουβεντούλα μαζί σου. Και τώρα για πού το 'βαλες;»

ΧΙΤΣ: «Για το ασανσέρ».

ΡΟΥΜΠΥ: «Το ξέρεις πως δεν μπορώ να φύγω, ε; Ο μπαμπάς μου δε μ' αφήνει απ' τα μάτια του».

ΧΙΤΣ: «Το ρύθμισα αυτό. Ο πατέρας σου μου έχει εμπιστευτεί απόλυτα την ασφάλειά σου».

ΡΟΥΜΠΥ: «Είναι γιατί δεν ξέρει τις αποτυχίες σου. Τι θα κάνεις λοιπόν;»

ΧΙΤΣ: «Εγώ θα πω έναν καφέ κι εσύ θα τ' ακούσεις».

ΡΟΥΜΠΥ: «Δηλαδή;»

ΧΙΤΣ: «Το μεγάλο αφεντικό θέλει να σου μιλήσει».

Για τον έξω κόσμο, ο Χιτς ήταν ο υπεύθυνος οικιακού προσωπικού των Ρέντφορντ, αλλά για τους λίγους που γνώριζαν την αλήθεια ήταν ένας εξαιρετικά εκπαιδευμένος μυστικός πράκτορας του Φάσματος, που ζούσε στο σπίτι των Ρέντφορντ με την ευθύνη να εκπαιδεύει και να προστατεύει τη Ρούμπυ, τη νεότερη πράκτορα της οργάνωσης. Το αφεντικό τους ήταν η ΛΒ, αρχηγός του Φάσματος 8.

Κατέβηκαν με το ασανσέρ στο ισόγειο. Το ασανσέρ κατέβαινε αργά, γιατί το κτίριο ήταν παλιό και τα μηχανήματα μουσικακής τεχνολογίας.

«Νόμιζα πως είχα αναρρωτική άδεια» είπε η Ρούμπυ.

«Μόλις σου τέλειωσε» είπε ο Χιτς.

«Γίνεται τίποτα στο Φάσμα;» ρώτησε η Ρούμπυ. «Καμιά καινούρια υπόθεση;» Η Ρούμπυ ήταν πράκτορας του Φάσματος και ειδική αποκρυπτογράφος από τον Απρίλιο. Μέσα σ' αυτό το διάστημα είχε πάρει μέρος σε τρεις αποστολές. Και στις τρεις είχε κοντέψει να σκοτωθεί. Αλλά το να ρισκάρεις τη ζωή σου ήταν μέρος της δουλειάς.

«Μη με ρωτάς, εγώ είμαι απλά ο βλάκας που οδηγεί το αυτοκίνητο» απάντησε ο Χιτς.

Η Ρούμπυ τον στραβοκοίταξε, γιατί γνώριζε ότι, αν υπήρχε κάποιος που ήξερε κάτι, αυτός ήταν σίγουρα ο Χιτς. Παρ' όλα αυτά, δεν είχε νόημα να προσπαθήσει να του εκμαιεύσει οτιδήποτε. Αν δεν ήθελε να μιλήσει, δεν του έπαιρνες λέξη. Αυτό ήταν το θέμα με τον Χιτς: κρατούσε το στόμα του κλειστό. **ΚΑΝΟΝΑΣ ΦΑΣΜΑΤΟΣ 1: ΚΡΑΤΑ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ ΚΛΕΙΣΤΟ.** Ήταν αναγκασμένος να το κάνει: καθώς ήταν ένας από τους πιο υψηλόβαθμους

πράκτορες του Φάσματος 8, είχε πρόσβαση σε εξαιρετικά εμπιστευτικές πληροφορίες, που δε θα άφηνε να διαρρεύσουν με τίποτα και για κανέναν.

Πώς κατάληξε λοιπόν ένας σούπερ-κατάσκοπος να κάνει τον σωματοφύλακα ενός δεκατριάχρονου; Ο ίδιος ο Χιτς, τουλάχιστον, αναρωτιόταν σχεδόν κάθε μέρα.

Βγήκαν με μεγάλα βήματα από το κτίριο Σάντουιτς και είδαν μια τροχονόμο να περιεργάζεται το αυτοκίνητο του Χιτς.

Από πού ν' αρχίσει; Είχε παρκάρει πάνω στη διάβαση, προς τη λάθος κατεύθυνση, με μια ρόδα καβάλα στο πεζοδρόμιο κι είχε αφήσει το αυτοκίνητο εκεί για είκοσι ένα λεπτά. Η τροχονόμος θα χρειαζόταν να γράψει τρεις σελίδες γι' αυτή την κλήση.

Ο Χιτς απλά σήκωσε το φρύδι. «Περίμενε εδώ, πιτσιρίκα».

Η τροχονόμος στεκόταν με τα χέρια στη μέση, με πολύ αυστηρό ύφος. Ήταν έτοιμη για καβγά, σαν να σκεφτόταν: *Να τος λοιπόν, άλλος ένας ηλίθιος που δε θέλει ν' αναλάβει την ευθύνη για τις βλακείες του.*

Ο Χιτς την πλησίασε με άνεση κι εκείνη σταύρωσε τα χέρια στο στήθος – αμυντική κίνηση.

Ο Χιτς ακούμπησε στο αυτοκίνητό του κι άρχισε να μιλάει, ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, έπιασε κουβεντούλα. Η τροχονόμος χαλάρωσε. Έγειρε από τη μια μεριά, άφησε να πέσουν τα χέρια της και τώρα στεκόταν με το ένα μόνο χέρι στη μέση – μήπως χαμογελούσε κιόλας;

Καλά, είσαι κι ο πρώτος, σκέφτηκε η Ρούμπυ. Ο Χιτς θα μπορούσε να βγει κι από λαβύρινθο με τα ωραία του λόγια και μόνο.

Η συζήτηση, γιατί το πράγμα είχε εξελιχθεί σε συζήτηση, συνεχίστηκε για κάμποση ώρα. *Μα τι της λέει τέλος πάντων;*

Η τροχονόμος κοίταξε τη Ρούμπυ κι έπειτα έχωσε πάλι το μπλοκ της στην τσέπη. Γέλασε και κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

Έκανε να χαιρετήσει τον Χιτς με ένα «κόλλα το». Εκείνου, όμως, δεν του άρεσαν αυτά, όπως ήξερε πολύ καλά η Ρούμπυ, οπότε ανταπέδωσε μ' έναν στρατιωτικό χαιρετισμό. Ικανοποιημένη παρ' όλα αυτά, η τροχονόμος έφυγε σφυρίζοντας έναν εύθυμο σκοπό.

Η Ρούμπυ μπήκε στο αυτοκίνητο. «Τι της είπες;» τον ρώτησε.

«Της εξήγησα τι φοβερό παιδί που είσαι» απάντησε ο Χιτς και κάθισε πίσω απ' το τιμόνι.

«Καλά, εντάξει – εκτός απ' αυτό» είπε η Ρούμπυ.

«Της είπα πως θα της έβρισκα εισιτήρια στην πρώτη σειρά για τα πλείοφ των Σνίκερς του Τουίνφορντ».

«Και μπορείς να βρεις τέτοια εισιτήρια;»

«Βέβαια, ο οργανωτής είναι παλιός μου φίλος».

«Νόμιζα πως εσείς οι μυστικοί πράκτορες δεν έχετε φίλους».

«Λάθος, μας μπερδεύεις με τους εφοριακούς» είπε ο Χιτς βάζοντας μπρος τη μηχανή. «Έχω περισσότερους φίλους απ' όσους προφταίνω να βλέπω».

«Πολύ αστείο» είπε η Ρούμπυ. «Εγώ δεν έχω συναντήσει ούτε έναν».

«Είναι όλοι πολύ ντροπαλοί και εσωστρεφείς τύποι» είπε ο Χιτς.

Η Ρούμπυ τον κοίταξε ειρωνικά. «Είσαι σίγουρος πως δεν

είναι απλά αόρατοι και κατοικούν μόνο στη φαντασία σου;»

«Α, όχι, είναι απλά ήσυχoi άνθρωποι» είπε ο Χιτς. «Παίζουμε χαρτιά και μετά πάμε για ύπνο νωρίς».

«Πολύ γλέντι δηλαδή, κρίμα που δεν τους έχω συναντήσει».

«Μπα, δε θα σου άρεσαν» είπε ο Χιτς. «Κανένας τους δεν ενδιαφέρεται για τσιχλόφουσκες».